

[Hans Hedtoft.]

Danmark har meget stærke Interesser ikke blot i at hjælpe Danskheden direkte, men ogsaa i Forholdene dernede i det hele taget.

Alle danske Kredse er levende interesseret i at skabe saa gode Kaar som muligt for de Danske i Sydslesvig. Intet enkelt Parti har Ret til at tage Patent paa denne Indstilling. Vi nærer den dybeste Respekt og Beundring for den tapre sydslesvigske Danskhed. Først kom under Nazismen de mange Aars ualmindelig haarde Tryk paa hele Folkegruppen, dernæst den nye Verdenskrig. For anden Gang i samme Generation maatte de Danske gaa i Krig for en Modpart, hvis Sag ikke var deres, men som fyldte dem med Afsky. Den Tapperhed og Udholdenhed, det Mod og den ukuelige Tro, som har præget de danske Sydslesvigeres Kamp, fylder os med Beundring, og vi føler os forpligtet over for dem. Vi er villige til at hjælpe saa langt som overhovedet muligt. Vi vil uden Smaalighed og Skepsis støtte dem med Hensyn til de mange Skoler, den sociale Hjælp, det folkelige Arbejde og det meget vigtige humanitære Arbejde, som nu er taget op dernede; kort sagt, paa alle Omraader, hvor Hjælp kræves og ønskes, vil vi sætte ind. Vi vil ogsaa sætte al vor Evne ind paa at hjælpe dem, hvad det tunge og farlige Flygtningeproblem angaar. Vi erkender, at der her ikke blot paalægges de danske Hjem en frygtelig Byrde, men at Problemet rummer en overordentlig stor Fare baade for Danskheden dernede og for hele Danmark. Hvis disse Flygtninge fra andre tyske Grænseegne faar Lov til at bosætte sig varigt i Landsdelen, vil hele Befolkningsstrukturen i Sydslesvig blive ændret i en for Danmark yderst farlig Retning.

Vi maa aktivt støtte Bestræbelserne for at faa de Allierede til at forstaa og anerkende, at det danske Mindretal er en Folkegruppe, der maa sikres fuld Frihed og Muligheder for at leve sit eget Liv efter de folkelige og nationale Linier, det altid aabent har bekendt sig til. Vi kan med Rette gøre de Allierede opmærksom paa, at her jo ikke er Tale om noget nyt, men at Danskheden i Sydslesvig er saa gammel, som Historien overhovedet kan føres tilbage.

Regeringserklæringen fastslaar, at vi fremdeles staar paa den nationale Selvbestemmelsesrets Grund, og det er rigtigt; det samme sagde Samlingsregeringen. Men det betyder naturligvis ikke, at en hvilken som helst Befolkningsgruppe eller Landsdel naar som helst kan paaberaabe sig Ret til at stemme sig til et andet Land. Der maa

ligge en bevidst og ærlig Stræben bagved, en Stræben, der ikke blot er øjeblikksbestemt, men som hviler paa en fast forankret Overbevisning.

En saadan Stræben fandt vi i sin Tid inden for den nordslesvigske Danskhed; den havde altid ligget stærkt og aabent fremme, og vi vidste, vi turde bygge paa den. Tiden efter 1920 har yderligere fastslaet, at saadan var det. Men noget tilsvarende kan ikke siges om Sydslesvig. Ud over det lille danske Mindretal er der ikke dernede fra tidligere givet Udtryk for en Dragning mod Danmark og et afgjort Ønske om at blive knyttet til vort Land. Enhver vil kunne forstaa, at en afventende Holdning fra dansk Side derfor er nødvendig. Det er ikke blot Sydslesvig, det her drejer sig om, men det kan i givet Fald være hele vort Lands Fremtid og Skæbne, der sættes ind i Spillet, og derfor maa vi ikke gaa længere, end vor Overbevisning og Hensynet til vort Land og Folk tillader os det.

Jeg finder det meget beklageligt, at Striden om Sydslesvig blev saa stærk og ofte endda bitter, som den blev i Sommerens Løb og navnlig under Valgkampen. Det skyldes hele den Maade, Problemet blev lagt op paa, og at visse Partier søgte at slaa partipolitisk Mønt paa Sagen. Her har Regeringspartiet et tungt Ansvar. Den højtærede Statsminister selv pustede stærkt til Ilden. Bl. a. sagde han ved et Møde i Lyngby den 17. September ifølge „Sorø Amtstidende“:

„Det, vi kan gøre, er at støtte vore Forposters Arbejde og Befolkningens Bestræbelser for at faa Sydslesvig løsrevet fra Tyskland.“

Og ved et Møde i Odense den 23. Oktober sagde Statsministeren ifølge „Fyns Tidende“:

„Vi ønsker, at vi skal gøre vor Indflydelse gældende i saa stor Udstrækning som muligt, for at der kan tilvejebringes de bedst mulige Kaar for vore Landsmænd i Sydslesvig, enten det nu skal ske paa den Maade, at Landsdelen kommer under en vis Ledelse af de allierede Magter eller under en selvstændig Ledelse.“

Og endelig kan jeg nævne, at det i Venstres Valgmanifest hed, at man vilde „søge sikret Sydslesvigerne Ret til efter et Aaremaal at skabe en Grænse efter eget Ønske“.

Naar man sammenholder Regeringserklæringens Vendinger med disse Udtalelser, maa man sige, at Forsigtigheden unægtelig har vundet en stor Sejr inden for Regerings-